

Kurt A. Christiansen

Ph.d. og lektor i biokemi og plantefysiologi
Åndsvidenskabsforsker
Forfatter

Forlag: Åndsvidenskabsforlaget

Limfjordsvej 29, 2720 Vanløse, Copenhagen, Denmark

Tlf. +45 22451800

Mail: forfatter@kurt-christiansen.com

Website: aandsvidenskab.com

**Er åndsvidenskaben, skrevet af Martinus, en religion?
Er teksterne han har skrevet hellige tekster?
Hvad er årsagen til at MI ændrer og dermed forfalsker teksterne?
Set i lyset af MI-folkenes udtalelser i retten.**

Der har været en kraftig debat om, hvorvidt åndsvidenskabens tekster danner grundlag for en religion, og om hvorvidt Martinus tekster er hellige tekster. Denne debat har udfoldet sig specielt på facebook. Debatten har fået næring derved, at repræsentanterne for MI, i retten, har stillet et stort "negativt" spørgsmålstejn ved disse to opfattelser af Martinus tekster, der for de interesserede læsere af disse tekster, uden diskussion, "positivt" fremstår som religiøse, og som dannende grundlag for en form for religion.

MI-repræsentanterne i retten havde dog ikke mod til helt at benægte at Teksterne er hellige tekster, som giver anledning til at opfatte disse som religiøse, og dermed give anledning til at interesserede opfatter teksterne som religionsdannende. Det turde MI-repræsentanterne dog ikke benægte direkte, selv om de gerne ville, men sagde, nærmest samstemmende, i retten, at de ikke kunne forholde sig til disse to spørgsmål. De sagde dog at åndsvidenskaben ikke var nogen religion. Årsagen til, at de udtalte sig sådan i retten er meget let gennemskuelig.

For det første ser MI det som en fordel for MI, når vi når til menneskeretsdomstolen i Strassburg, hvis man kan overbevise denne domstol om, at Martinus tekster hverken er hellige, eller kan danne grundlag for en granskning og forståelse der minder om en religions hellige tekster, men at teksterne ikke har større værdi end en simpel romantekst, eller kort sagt (som Ole Terkelsen sagde i retten), som teksten til Anders And. Kan man overbevise retten om dette, drejer det sig derefter kun om simpel copyright.

For det andet har MI det problem, at hvis MI-repræsentanterne i retten benægtede ovenstående for kategorisk, vil de få problemer med deres bagland af mennesker *der ubetinget er af den opfattelse, at åndsvidenskaben er en religion, og at teksterne er hellige*. Sådan ser alle de mennesker på det, som har evnen til at forstå hvad dette drejer sig om. Her skal dog bemærkes, at religionsbegrebet i denne sammenhæng, har en lidt anden betydning end den traditionelle opfattelse af, hvad dette ord betyder. Det kommer jeg tilbage til.

Hvis MI's repræsentanter i retten, mener, at de udtaler sig på vegne af alle mennesker der arbejder med at forstå åndsvidenskaben, har de decideret løjet i retten, og det er jo strafbart.

Mener samme personer, at de kun har udtalt sig på egne vegne, har enhver jo ret til at mene hvad man vil, og så har de ikke løjet, men så er deres udtalelser kun et udtryk for, hvad i alt en håndfuld mennesker, som nok ikke har forstået, endsige har læst åndsvidenskaben, mener. I sådant tilfælde kan disse menneskers udsagn ikke have nogen vægt i dommerens vurdering.

MI-medarbejdernes udsagn er imidlertid udtryk og bevis for, hvor forfærdelig det er, at sådanne mennesker, med en sådan indstilling, er ledende for MI.

I de følgende udskrifter fra dommen skal man forstå, at når man i teksten skriver "han" betyder det den person der udtaler sig, og naturligvis ikke Martinus.

Vedrørende, om åndsvidenskaben (om "kosmologien" som MI fejlagtigt kalder teksterne) er en religion.

I udskriften fra retssagen refererer man **Per Jan Neergaard** for af udtale følgende:

"Martinus så ikke teksterne som hellige eller som religion, men som videnskab. Han (PJM) har ikke en personlig holdning til, om værkerne er hellige. Det er korrekt, at Martinus har sagt, at der var tale om en fortsættelse af Bibelen.

De ord, som Martinus har nedfældet om den hellige Talsmand, mener han (PJM) ikke at være i stand til at udlægge.

Han (PJM) ved ikke, hvor mange der læser Martinus' værker."

I udskriften fra retssagen refererer man **Willy Kuijper** for af udtale følgende:

"Martinus anså ikke sine tekster som hellige i almindelig forstand. Teksterne er ikke noget særligt, før folk generelt har anerkendt dem som sådan, men de har en særlig karakter. Martinus' tanker er ikke en religion. Martinus har en logisk tilgang i modsætning til tro. De (MI) er ikke et trossamfund.

Han (WK) kan ikke vurdere, om det er en fortsættelse af Bibelen. Titlen er *Det Tredje Testamente*, fordi der var to forudgående, det gamle og det nye, men disse er ikke skrevet af Martinus. Han (WK) kan ikke forholde sig til Sørensen udsagn om, at teksten som sådan er hellig."

I udskriften fra retssagen refererer man **Henrik Hedegård** for af udtale følgende:

"Det er svært at tage stilling til, om værket er helligt. I så fald er det indholdet af det. Form og indhold hænger selvfølgelig sammen, men der er dokumentation for, at Martinus også selv rettede fejl. Der er tale om åndeligt indhold. Han (HH) er enig i, at der er tale om en fortsættelse til Bibelen."

I udskriften fra retssagen refererer man **Ole Therkelsen** for af udtale følgende:

"Der er ikke tale om, at man skal tro på Martinus. Det er ikke en religion. De (MI) er heller ikke registreret som trossamfund. I *Livets Bog*, bind I, skrev Martinus, at det ikke var en religion, og det har han gentaget flere gange. Der er tale om åndsvidenskab. Martinus ville videnskabeliggøre kristendommen, men det er ikke det

primære i hans værk. Ifølge ordbogen danner et helligt skrift grundlag for en religion. Det, der normalt forbindes med en religion, er der ikke tale om her. Martinus' videnskab er ikke anerkendt i andre videnskabelige kredse. De fysiske naturlove gælder, men det er ikke accepteret, at der er åndelige naturlove."

Trine Møller udtalte sig ikke om ovennævnte spørgsmål.

Det foran refererede fra retsprotokollen bekræfter hvad jeg ovenfor har anført, nemlig, at MI-repræsentanterne tog afstand fra begge spørgsmål, men de turde ikke gå hele vejen ved at benægte dem kategorisk. Det er iøjnefaldende, at man her var bange for at få problemer med sit bagland, der reelt er den økonomiske baggrund for MI.

De, MI, var bange for, at de gavepenge de modtager, i så fald, ville blive kanaliseres andre steder hen hvis MI direkte benægtede ovennævnte. MI har allerede på nuværende tidspunkt bemærket, at der er sket noget sådan i et betydeligt omfang. Det er dog sket, fordi MI i længere tid har handlet imod Martinus klart udtalte vejledninger til rådet. Vejledninger som Martinus gjorde meget for at gøre rede for medens han levede.

MI-repræsentanterne i retten afslørede med deres udtalelser, med al tydelighed, at de mennesker der sidder og har magten i rådet for MI, ikke respekterer værket som helligt, og derfor ikke lægger en dybere betydning i teksten.

Det kan også aflæses, at de få der styrer rådet, og dermed tegner/dirigerer dets beslutninger, finder, at rådet, har en højere status, og er højere udviklet end Martinus, så rådet derved er fuldt kvalificeret til at omskrive Martinus tekster. Rådsmedlemmerne ser Martinus som en ukvalificeret skribent hvis tekster skal rettes fordi de ikke er tilstrækkeligt velskrevne.

Rådet finder også, set fra et religiøst/åndeligt plan, at de er fuldt kvalificerede til at rette og ændre i Martinus tekster. Rådet påstår jo, at de selv er specielt udvalgte til at repræsentere Gud i denne sag. Når rådet så godkender de foretagne ændringer, er det jo Gud der godkender ændringerne, og Gud er jo over Martinus, som alle jo klart kan forstå. Ved at påstå dette, mener rådet, at de har dækket sig ind i forhold til kritik.

Den kraftigste dokumentation af det jeg her siger, har vi deri, at Ole Therkelsen (uden for referatet) sammenlignede Martinus førsteudgaver med førsteudgaverne af ANDERS AND. Dette dokumenterer fuldstændigt disse menneskers intellektuelle niveau og ståsted, trods deres påstand om at være udvalgte repræsentanter for denne deres Guddom (mammon). Vi ser også med al tydelighed, at man på MI opfatter teksterne som rent profane skriblerier. Dette er jo også naturligt, når de ikke fatter hvad teksterne siger seriøse læsere.

Omkring ovennævnte spørgsmål udtalte de fire i firkløveret følgende. Uddrag fra retsprotokollen.

I udskriften fra retssagen refererer man **Kurt Christiansen** for af udtale følgende:

"Martinus fik kosmisk bevidsthed som 30-årig. Det består i, at man får mulighed for at

få en indsigt i, hvordan universet er skruet sammen, som man ikke logisk kan tænke sig til. Martinus opfattede sig selv som et væsen inkarneret på jorden for at kunne transformere viden fra det ikke-fysiske til det fysiske.

Værket er defineret ved Martinus' egne tekster og kun dem. Teksterne betyder, at de i den udstrækning, som man evner at forstå dem i dybden, får mere og mere indflydelse på ens måde at leve på. Han (KC) siger selv "åndsvidenskab" frem for "Martinus", da Martinus ikke var en guru. Martinus har tilkendegivet i sine tekster, at det ikke var en ny religion. Det ønskede han ikke. Værkerne er langt vigtigere end helligt stof. Der er tale om et helligt vidensniveau."

Jeg (Kurt) sagde meget mere i retten om, at det Martinus bragte ned i form af teksterne, er den hellige ånd, og at ånd er lig viden, hvorfor det er den hellige viden som Kristus havde bebudet, der via Martinus tekster er kommet menneskene til gode. Det har man nok ikke rigtigt forstået i retten, så det er ikke kommet med i referatet i en relevant form.

Ruth Olsen er ikke refereret for udtalelser om ovennævnte spørgsmål.

I udskriften fra retssagen refererer man **Søren Ingemann Larsen** for af udtale følgende:

"Martinus var klar i mælet om, at hans værk var Talsmanden den hellige ånd og en videreførelse af Bibelen. Martinus havde en ganske særlig bevidsthed, og man kan derfor ikke ændre i hans tekst. Man kan ikke vide, hvad man laver om, da der står meget mellem linjerne. Der er tale om guddommelig viden."

I udskriften fra retssagen refererer man **Jan Langekær** for af udtale følgende:

"Værkerne er absolut hellige. Martinus sagde selv, at det var guds ord, der direkte inkarnerede gennem ham. Det er afslutningen på Bibelen."

Af det foregående ses, hvad der er registreret i retten, i form af udtalelser fra de "afhørte personer".

Det fremgår heraf, at alle i firkløvet er af den opfattelse, at Martinus tekster er hellige, og at det drejer sig om en speciel form for religion. Endda en religion og en hellighed på et endnu højere plan end den almindelig forståelse af ordenes betydning.

Alle i firkløvet er derfor enige i betydningen af de efterfølgende uddrag fra LB1. Hvis det ikke var sådan, havde firkløvet jo ikke udgivet Martinus tekster, og så havde der ikke været nogen retssag. Dette er hele sagens kerne.

Martinus taler i LB1 om "Livets egen religion". Et udtryk der ikke er kendt andre steder fra i denne ophøjede betydning.

Vi skal først lige se et par uddrag fra LB1, der definerer status for LB. Alt det efterfølgende er fra "**Fortalen**" til dette værk.

LB 1 side 14, stk. 15

"15. Naar jeg her i Fortalen har berørt Problemer, som ellers finder sin Specialbelysning senere i Bogen, saa er det, som jeg allerede før har nævnt, udelukkende for at gøre den Studerende bekendt med, hvor uendelig stor en Forstaaelse, Tolerance og Frihed hans Opfattelse af og dermed hans Holdning til Livets Bog vil blive til Del her fra den Kilde, fra hvilken nævnte Bog er udgaaet, ganske uafhængig af, hvordan denne Holdning saa end maatte blive, saaledes at hans egne Tanker, Meninger og Synspunkter *ikke paa nogen Maade*, hverken nu eller i Fremtiden, *af samme Bog skal blive dogmatisk bundne*, men at han derimod af denne vil blive ydet al mulig Inspiration til i fuld Frihed *at tænke selv, at arbejde selv* og yderligere til *af egen fri Villie selv at udsøge sine Oplysninger* i en hvilken som helst Bog eller paa et hvilket som helst Sted, disse for ham *særligt passende* og derved inspirerende Realiteter maatte være at finde. Man er nemlig fra Kilden til Livets Bog forlængst indforstaaet med, at det absolut ikke kan nytte noget, at et Væsen søger sine Oplysninger i nævnte Bog, hvis disse Oplysninger i den for Inspirering af samme Individ særligt tilpassede Form kun findes i Islam, Buddhismen, Kristendommen e. l. med de ind under hver især henhørende Sekter og Lærebøger, ligesom det i samme Grad absolut heller ikke kan nytte noget for et Væsen at søge de nævnte Steder, hvis de Oplysninger, som er af særligt tilpasset Inspirationsværdi for nævnte Væsen, kun findes i Livets Bog. Livets Bog har derfor ikke til Opgave at lede Læseren bort fra den Religion, Sekt, Trosbekendelse eller Opfattelse af Livet, i hvilken han eventuelt maatte befinde sig, og som maatte være af en for ham særlig *livgivende Værdi* eller *guddommelig Inspiration*, men vil derimod paa Basis af sin universelle Upartiskhed i fuldeste Maal kun have til Opgave *at lede Sandhedssøgeren til Forstaaelsen af den daglige Oplevelse af Livet* med dets Tildragelser, dets behagelige og ubehagelige Erfaringer, dets lyse og mørke Scenerier som identisk med en, for ham selv særligt tilpasset, og af Forsynet udløst direkte Korrespondance, en Korrespondance, som det paagældende Individ, efterhaanden som det *bliver bevidst i sin evige Tilværelse*, vil blive i Stand til at reflektere paa ligesaa let, som det nu er i Stand til at reflektere paa et med sig jævnbyrdigt Medvæsens Korrespondance. Livets Bog skal saaledes give den Studerende et Indblik i, hvorledes denne førstnævnte Korrespondance eller **denne Livets direkte Tale eksisterer som udgørende Tilværelsens absolut eneste fundamentale Religion**, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut *alle som Lærere, med alle som Elever og med alt som Læresætninger*. Da *alle levende Væsener* derved eksisterer som *fødte Medlemmer* af denne Religion, har den ingen forudgaaende Indmeldelses- eller Optagelsesceremonier. Og da dens Omraade fra Evighed til Evighed ompænder intet mindre end *selve Altet*, har vi her *den eneste eksisterende Religion*, i hvilken der, i bogstavelig Forstand, kun findes *een Hjord og een Hyrde*. Da Livets Bog udgør en Genfortælling af Oplevelsen af denne altomspændende **„Livets Religion“** og er blevet manifesteret med det Formaal at stimulere Udviklingen af Individets Evne til *selv at forstaa nævnte Religion*, saaledes at det bliver i Stand til, — ikke ud fra Livets Bog, — men *ud fra Livets egen direkte Tale*, selv at skue, *hvad det maa og ikke maa, hvad der er virkeligt og uvirkeligt*, vil man kunne forstaa, **at Livets Bog ikke i noget som helst Tilfælde skal virke som stimulerende Kraft for Dannelse af Sekt, Religion eller Trosbekendelse, i Særdeleshed fordi Livets Religion, som før nævnt, netop anerkender alle levende Væsener, baade dem, der har Trosbekendelse, og dem der ikke har nogen, baade de saakaldte „Hellige“ og de saakaldte „Ugudelige“, baade Dyr og Mennesker som sine fødte Medlemmer, Udøvere og Dyrkere**. Og af samme Aarsag vil Livets Bog heller ikke komme til at manifestere sig som en Kombination af opsatte Forbud, religiøse Lovparagraffer og Straffebestemmelser, men fremtræder derimod som en *af Kærlighed udløst absolut frivillig Vejledning for den sandhedssøgende Studerende i Livets Skole til at finde Vej til den eller det i hans daglige Omgivelser og Oplevelser, der maatte være af en for ham særligt tilpasset livgivende Inspiration eller oplysende Betydning ved Dannelsen af en for ham selv fremtidig lykkelig Skæbne*, absolut uden Hensyn til, hvilken Zone, Tilstand eller Livsopfattelse nævnte *den* eller *det* saa end maatte repræsentere. Livets Bog vil saaledes ikke kunne indkapsles i eller monopoliseres af nogen som helst Form for Sekt- eller Samfundsdannelse, idet den netop ved sin *universelle, upartiske Kærligheds- og Visdomsmanifestation* aldrig kan komme til at eksistere uden *ligesaa godt at være en Lærebog for dem, der ikke er Medlem af nogen Sekt*, som for dem, der befinder sig i en saadan, netop i Kraft af dens Identitet som *Universaludtryk for Livets egen levende Religion*, i hvilken alle som før nævnt er Medlemmer, og alt er Læresætninger."

LB 1 side 19

"Livets Bog udgør et for det jordiske Menneskes nu gryende kosmiske Bevidsthedsniveau tilpasset samlet Udtryk for Verdensaltet, Livet eller Tilværelsen, transformeret ned fra den Zone i Udviklingen, hvor alle overfysiske eller aandelige Realiteter ikke eksisterer som Mystik eller Utopier, men derimod i fuldeste Maal fremtræder som udgørende det daglige Livs fundamentale, bevidste Oplevelser og

Detaller, saaledes som jeg gennem mit eget af en udviklet Kærlighed, Intelligens og Intuition opbygget og reguleret kosmiske Sansesæt har været i Stand til at opleve det."

Af den viste tekst ser vi,

"at Livets Bog ikke i noget som helst Tilfælde skal virke som stimulerende Kraft for Dannelse af Sekt, Religion eller Trosbekendelse, i Særdeleshed fordi Livets Religion, som før nævnt, netop anerkender alle levende Væsener, baade dem, der har Trosbekendelse, og dem der ikke har nogen, baade de saakaldte „Hellige" og de saakaldte „Ugudelige", baade Dyr og Mennesker som sine fødte Medlemmer, Udøvere og Dyrkere."

Af teksten ser vi, at begrebet religion skal forstås noget anderledes end den måde hvorpå ordet normalt bruges. Martinus bruger derfor den specielle betegnelse "livets religion". Hermed udtrykker han, at ved praktisering af livet, og derved opnåelse af erfaringer livet igennem, dyrker man ubevidst, uden at vide det, en vis form for religion, altså også selv om man ikke er bevidst om det. Han kalder det derfor "livets religion".

Via teksten i Livets Bog, som Martinus kalder sin redegørelse for "livsmysteriets løsning", giver Martinus, blandt meget andet, mennesket en forklaring på, hvorfor livets mange facetter er som de er, hvad man kan gøre for at påvirke disse facetter. Martinus forklarer her, hvilken løbebane ethvert levende væsen netop må gennemløbe for at kunne opleve, såvel de "behagelige goder", lysets afsnit, som de "ubehagelige goder", mørkets afsnit. Det forklares i teksterne hvorfor begge passager er ubetinget nødvendige for væsenernes udvikling.

De åndsvidenskabelige tekster giver herigennem en soleklar forståelse af, og forklaring på det, som kristendommen ikke kan forklare, og derfor kalder "teodicé-problemet". Er der noget menneske, af dem der forstår teksterne, der så vil være i tvivl om, at disse tekster er på et langt højere åndeligt, og "religiøst" plan end almindelige religiøse tekster.

Det kan måske være lidt svært at forstå, men hvis man dyrker en bestemt religion, betyder det, at man søger at udvikle og tilpasse sin væremåde til nogle retningslinjer, som religionsskaberens har nedfældet i nogle "hellige bøger", hvor han også har prøvet at begrunde hvorfor denne religion anbefaler at bevæge sig af den, i bøgerne, beskrevne vej.

I det åndsvidenskabelige tilfælde, som vi ser på her, søger man ubevidst at tilpasse sin væremåde efter de behagelige og ubehagelige oplevelser, som vores livsførelse fører os igennem. Hen imod de behagelige og bort fra de ubehagelige oplevelser. Det er derigennem, at "livets religion" belærer os. Dette er en rent praktisk belæring, ikke en teoretisk.

Martinus siger imidlertid allerede her, i det jeg har vist ovenfor, at man, ved at studere Livets Bog, kan få en teoretisk hjælp til at aflæse og forstå det, som vi rent praktisk oplever.

Dette giver så mulighed for at undgå nogle af de mange fejltrin, som vi alle kommer ud for. Set i lyset af dette, er det klart, at man må opfatte Martinus åndsvidenskabelige tekster som hellige tekster, mindst på linje med andre religioners hellige tekster.

Selv om jeg har sagt dette ret klart her, ved jeg godt, at der ikke vil være så mange, der forstår det i dybden. Det vil de imidlertid komme til via deres fremtidige udvikling.

I tilknytning til dette, siger Martinus mere om dette emne lidt længere fremme i fortalen.

Når han henviser til stk. 15, er det den tekst der ses ovenfor.

"88. Med den lyse Udstraaling fra „Det guddommelige Skabeprincip" begyndte der at gøre sig en ny Kraft eller Energi-form gældende. Denne ny Kraft var den gryende „Kærlighed". Og efterhaanden som denne begyndte at indvirke paa Væsenerne, kom Livet til at betyde mere end „Selvopholdelsesdrift". Der begyndte saaledes ved Siden af nævnte Drift ogsaa at opstaa Interesse for *Medvæsenernes Ret til Livet*. Men denne Interesse var naturligvis endnu kun fremtrædende i en meget svag eller elementær Form i Forhold til Selvopholdelsesdriften. Men efterhaanden som nævnte Interesse med visse Mellemlum gennem Verdensgenløserne blev næret med tiltagende stærkere og stærkere nye Impulser fra den lyse Udstraaling fra Skabeprincippet, blev den til en Faktor, om hvilken Væsenerne kunde slutte sig sammen. *Den blev til Religion og Moral*. Og disse Sæmmenslutninger har efterhaanden udviklet sig til at udgøre *de nu eksisterende store Trossamfund Verden over*. Ethvert saadant Trossamfund er baseret paa de paagældende Væseners *højeste Begreber om Idealisme*. Denne Idealismes Natur og Karakter vil altsaa være Udtryk for de samme Væseners højeste midlertidige Standard i Udviklingen og maa saaledes forandre sig, alt eftersom nævnte Standard glider fremad i Fuldkommenhed. Og da denne Idealisme efterhaanden bliver inspireret eller ført af den lyse Udstraaling fra „Det guddommelige Skabeprincip", *bliver den i tilsvarende stigende Grad Udtryk for Væsenernes „Interesse for Medvæsenernes Ret til Livet" eller „Næstekærlighed"*.

89. Før de moderne Trafikmidler blev opfundne, og Samfærdslen mellem de forskellige Verdensdele endnu næsten var umulig eller meget besværlig, levede de samme Verdensdeles Jordmennesker afsondret og uafhængigt af hverandre. Og da den daglige Kamp for Tilværelsen ikke var helt den samme i hver Verdensdel, blev Væsenernes Erfaringer ligeledes af forskellig Natur, hvilket igen nødvendigvis maatte resultere i, at de nævnte Væsener i Opfattelse af Moral og Idealisme ogsaa maatte blive forskellige eller afvigende fra hverandre i de forskellige Verdensdele. Hver Verdensdel fik saaledes sin særlige Form for Religion, Idealisme og Moral. Efterhaanden som den lyse Udstraaling tog til, blev de mest fremskredne Religioner stilet hen imod „*Internationalisme*", og Væsenerne indenfor hver af de paagældende Religioner blev derfor af den Opfattelse, at deres særlige Religion skulde vokse og omslutte alle Folk, medens de andre eksisterende Religioner blev anset for at være „*hedenske*" og deres Tilhængere for „*vantrøende*". Men da det kun var de i de nævnte Religioner forekommende dybeste Kerneideer, der var af universal eller international Natur, medens de ydre Former og Tilpasninger udelukkende var baseret paa det særlige Folk, i hvilken hver især af de nævnte Religioner var opstaaet, kunde en saadan Religion aldrig nogen Sinde blive helt fyldestgørende for et andet Folk end det, til hvis Erfaringer og Udviklingstilstand den særligt eller specielt var tilpasset. Og de forskellige saakaldte „*Verdensreligioner*" fremtræder derfor ogsaa skarpt overfor hverandre, og *ikke en eneste af disse vil være i Stand til at udfylde de Betingelser, der er absolut nødvendige for en Religion, der skal kunne være Specialreligion for hele Verden eller for den samlede jordiske Menneskehed*. Men da de som før nævnt har i sig internationale Idéer og Tendenser, paavirker de dog hver især Jordmenneskeheden til *at stile mod Enheden, mod „een Hjord, een Hyrde"*. Og *den samlede Jordmenneskeheds religiøse Sæmmenslutninger, Trossamfund og Religioner er i Virkeligheden hver især at ligne ved de spredte enkelte Dele i en Nebulose, der er i Færd med at fortætte sig for derved til sidst at komme til at udgøre et fast Legeme. Dette faste Legeme vil være den samlede jordiske Menneskeheds absolute Forening under een Religion*.

90. Men en Religion, der skal formaa at koncentrere hele den samlede Jordmenneskeheds Interesse i sig, maa være af en saadan Natur, at *den er inspirerende ligesaavel for Videnskabens mest fremragende Repræsentanter som for Repræsentanterne for den mest primitive Uvidenhed. Den maa kunne give ufejlbarlige Svar paa alle Vestens saavel som Østens Erfaringer og Oplevelser. Den maa tilfredsstille alle Folkeslag. Men en Religion, der skal tilfredsstille saa enorme Krav, kan ikke være af lokal Natur. Den kan ikke tage Sigte paa et særligt Folk, en særlig Videnskab eller et særligt Erfaringsfelt. Den kan ikke være partisk for nogen eller noget. Den maa lade enhver tænkelig Mulighed for Udvikling staa aaben. En saadan Religion maa derfor være ikke alene af international, men ogsaa af universal Natur. Den kan ikke blot være en Forestilling om Sandheden. Den maa være Sandheden selv. I modsat Fald vil den komme til kort. Den vil blive en adskillende i Stedet for en forenende Kraft. Den vil skabe Splid mellem sine Tilhængere og „Ikke-tilhængere". Den vil sætte Skel mellem „Troende" og „Vantrøende", mellem „Frelste" og „Fortabte". Den vil gaa imod sin Opgave og skabe Nationalisme i Stedet for Internationalisme, skabe Selvskhed i Stedet for Uselvskhed og derved blive en Kilde til Ufred i Stedet for at blive en Basis for Opfyldelsen af Jordmenneskenes Ønske om en varig Fred*. Den Religion, som saaledes skal formaa at gøre den i Racer, Nationer og Trossamfund adskilte Menneskehed til „*een Hjord*", kan altsaa kun udgøres af en Realitet, der absolut *er ens for alle Mennesker, ganske uafhængig*

*af om disse tilhører den hvide eller de kulørte Racer, ligegyldig om de tilhører Natur- eller Kulturmennesker. Den maa vise enhver Tings berettigede Plads i den guddommelige Verdensplan og derved gøre alt forstaaeligt og alle forstaaelige. **En saadan Religion kan ikke udgøres af en „lavet“ Religion, men absolut kun af „Livets egen Religion“, (se Stykke 15.)** eller selve den evige Sandhed i utilsløret Tilstand. Dette vil igen sige det samme som en i Harmoni med alle Erfaringer fremtrædende Viden om Livets evige Love, dybeste Problemer eller den guddommelige Verdensplan. Den Overbevisning om Livets højeste Problemer, der skal være saa stærk, at den kan samle og forene alle Jordmenneskers højeste Interesse i sig og derved blive det klippefaste Tyngdepunkt, paa hvilket det kommende Menneskerige kan hvile, kan ikke være en Myte, et Sagn, en Formodning eller Teori, en Kombination af Overleveringer eller Dogmer. Det kan ikke være en Overbevisning, der er bleven Autoritet, fordi den er buddhistisk, muhamedansk eller kristen. Det kan heller ikke være en Overbevisning, der er bleven populær, fordi den er Østerlandsk eller vesterlandsk, fordi den er europæisk eller amerikansk, fordi den er materiel eller religiøs. Det kan kun være en Overbevisning, der har Autoritet, fordi den er en Kendsgernings Analyse, har Rod i Jordmenneskehedens daglige Liv og virkelige Erfaringer. Den aandelige Basis, der skal gøre alle Folkeslag paa Jorden til „een Hjord“ eller Enhed, kan saaledes ikke udgøres af en Tro paa, men en Oplevelse af, Guddommen. Den maa være selve Synet af den evige Fader. Ligesom Individet har lært at opleve Dag og Nat, Sommer og Vinter, Hav og Land, saaledes maa det ogsaa lære at opleve den ene store Gud, den eneste store „Hyrde“. Kun i denne Oplevelse alene ligger al Visdommen, Lykken og Harmonien. Og kun igennem den vil Verdensfreden kunne beforders til Jordens Zoner, og det guddommelige rigtige Menneskerige opstaa. Men at opleve Guddommen er jo det samme som at opleve dennes Manifestationer. Disse vil igen være at udtrykke som Væsenernes daglige Tilværelse eller Oplevelse af Livet. Men at opleve den daglige Tilværelse med alle dens Foreteelser, dens saakaldte „Forbrydelser“, Lemlæstelser, Krig, Ulykker, Armod, Nød og Sygdom, saavel som dens lyse Sider som identisk med Guddommens Manifestationer, har Individet ikke Evne til, før det ser disse Realiteters sande Identitet, Plads og Hensigt i den guddommelige Verdensplan og derved bliver Vidne til, at de samme Realiteter har en guddommelig Mission, fører til et guddommeligt og ophøjet Maal, og at de alle uden Undtagelse er i den højeste Kontakt med Begrebet „Alt er saare godt“. At faa denne Evne, at komme til at se Livet fra saa stort og ophøjet et Horisontomraade, at hele Verdensplanen bliver synlig, bliver til Viden, vil altsaa udgøre den fælles aandelige Interesse, den absolut eneste religiøse Basis, der kan forene alle Jordmennesker til eet Folk, til eet Rige, til „een Hjord“.*

Jeg skal ikke gennemgå teksten i detaljer. Jeg vil lade læseren selv prøve at forstå forklaringen på åndsvidenskaben som "Livets egen religion", og sammenligne med de almindelige store religioner. Dem der er modne til det, vil forstå teksten. De andre må vente til de er klar til at forstå.

Jeg mener, at jeg hermed har gjort klart for læseren, at åndsvidenskaben er en form for religion, men en speciel form, på et meget højere plan end almindelige religioner.

Jeg vil nu supplere med en redegørelse for, at teksterne er hellige, også på et meget højere plan end almindelige hellige tekster. Dette har jeg helt logisk fremført i retten i forbindelse med "min afhøring".

Af udskriften kan jeg imidlertid se, at man ikke, i retten, har forstået betydningen af det jeg sagde. Det er nu også ligegyldigt, for retten tager ikke notits af noget sådan. De ser kun, om vi har overtrådt copyrighten, og det har vi aldrig benægtet, så det behøver vi ikke at tærse langhalm på. Problemstillingen omkring hellige tekster og religion, er noget vi skal håndtere i Strassburg. Det er derfor, at man på MI har så travlt med at benægte disse facts. I hvert fald travlt med at nedtone dem.

Lad os nu se på begrebet hellig, selv om jeg har sagt en del om det tidligere. Vi skal se på hvad Martinus skriver i småbogen: "Omkring min missions fødsel".

Omkring min missions fødsel.

"15. KAPITEL Hvad mine Venner i Virkeligheden blev Vidne til. Det var i ovennævnte forvandlede Tilstand, at jeg atter indfandt mig hos min belæste Ven for at levere hans Bog tilbage. Og han, saavel som min Kollega paa Kontoret og alle de øvrige indenfor min daværende og senere opstaaede nærmere Bekendtskabskreds er saaledes Vidner til min forvandlede Tilstand, Vidner til, at et Menneske kan komme til Viden ad andre Veje end de sædvanlige ydre, synlige eller for alle andre uundgaaeligt nødvendige. For dem blev det en Kendsgerning, at en undergørende Oplysningens Kraft helt kan overskygge et uvidende Menneske, og ganske uafhængigt af Bøger eller andres Viden og Forsken gøre ham til en Kapacitet i Livets højeste Visdom, Viden, Kendsgerninger eller religiøs Oplysning. De er det tyvende Aarhundredes Tilskuere til den hellige Aands Eksistens. De har faaet Lov til at se Fortidens Aabenbaringer gentage sig i nulevende Kød og Blod, været Vidne til, hvordan Visdommen bliver til, hvordan Livets store Facitter, de evige Sætninger, de udødelige »Guds Ord«, inkarnerer i fysisk Materie, bliver til »**hellige Bøger**«, der kan være aandeligt Brød for Slægternes Generationer gennem Tid og Evighed. — Maatte de, i Taknemmelighed og Kærlighed til den evige Fader, stadig ihukomme og retmæssigt forstaa, hvad der gennem denne Oplevelse er blevet dem beskaaret at være Vidne til."

I denne tekst fortæller Martinus, hvordan han fik kosmisk bevidsthed og fik åbnet den kanal, hvorigennem han skulle modtage de informationer, som han skulle omforme til tekst. Det er den tekst (det budskab), der skulle tjene som det, Kristus havde forudsagt som "Den hellig ånd's" komme.

Martinus skulle indpodes "Den hellige ånd" (kosmisk bevidsthed). Det kan vi nu forstå således, at det at få kosmisk bevidsthed er at blive indpodet med "Den hellige ånd". "Den hellige ånd" skulle på den måde formidles gennem Martinus og udformes som det, han selv beskriver som "**hellige bøger**". Der er formodentlig ingen, der er i tvivl om, at det, Martinus henviser til, er hans samlede skrifter, og ikke forfalskede/omformede tekster, udgivet under Martinus navn og med hans titler. I Martinus tekst kan vi også aflæse, at han opfatter sig selv som værende en kanal for en åndelig overføring af vejledning for menneskeheden. En vejledning som han skulle formulere som en tekst.

Vi skal nu gå dybere ind i begrebet "den hellige ånd", for at forstå dette begreb som udtryk for Martinus tekster. Lad os først se på

LB4 side 1440:

"1166. De guddommelige Overleveringer i „Bibelen“ og andre hellige Bøger har saaledes mere til Formaal at være en „Vejledning“ for det eller det specielle Trin i „Tilvænningszonerne“, hvor Væsenets egen Sekraft endnu ikke er fyldestgørende, end de har til Opgave at skulle være et for alle Trin videnskabeligt detailleret Udtryk for den evige absolutte Sandhed i sin Helhed. En saadan Analyse er jo kun for den højintellektuelt begavede og ikke for den primitive. Det er jo netop denne Erkendelse, der faar Verdensgenløseren til at bebude en saadan højintellektuel Analyses Komme i Form af „Talsmanden den hellige Aand“, som skal lære Menneskene det, hans samtidige ikke kunde fatte. „Den hellige Aand“ er jo intet mindre end den allerhøjeste Viden om Gud, ja, er selve Livsmysteriets Løsning, hvilket altsaa vil sige: den absolutte Sandhed afklædt sine fortidige Slør og Tilpasninger til de uintellektuelle Trin og derfor fremtrædende i sin absolutte Renkultur som en logisk Tankerække eller videnskabelig Opbygning, der kan være Næring for det højintellektuelt eller aandsvidenskabeligt hungrende Væsen. Denne Aabenbaring af „den hellige Aand“ er saaledes Verdensgenløsningens sidste Fase i Spiralkredsløbet. Efter denne Fase kan Væsenet begynde at se Detaillerne i det højeste Lys ved egen Sekraft eller Sanssevne og behøver da ikke mere andre Væseners Vejledninger eller Fortolkninger af det evige Lys."

I teksten ovenfor siger Martinus klart, hvad forskellen er på en religiøs hellig tekst, som den forefindes hos de store religioner, i form af deres basale tekster, som f.eks. bibelen, og så en tekst der repræsenterer "den hellige ånd", hvilket vil sige "den hellige højeste viden". Martinus siger selv, at Martinus tekster repræsenterer "den hellige højeste viden".

I Livets Bog II kan vi i afsnit 571 læse følgende:

"571. Og det er en saadan Kendsgerning, der af Verdensgenløseren er bebudet „de kommende Slægter" i hans Forjættelse om „Talsmanden: Den hellige Aand". Denne Aand er jo ikke en Person, men er derimod udgørende en Livsmysteriets Videnskab, der kan gøre de store Sandheder eller Livsfacitter til Kendsgerning. Og det er denne Mysteriets Videnskab, vi i Form af „Livets Bog" nu er midt inde i, og hvis røde Traad eller Fundament vi her i dette Afsnit, i Form af tolv urokkelige Grundfacitter, er ved at overgive til Læserne. Alt hvad der ellers forekommer i „Livets Bog" kan saaledes i Virkeligheden kun eksistere som en eller anden Form for Uddybning af et eller andet af disse tolv Grundfacitter."

Kan man få et mere klart udtryk for, at Livets Bog er den hellige ånd/viden som Martinus har skrevet ned? I det ovenfor viste afsnit fra LBII udtaler Martinus direkte, at LB er "Den hellige ånd" i tekstform.

I LBII afsnit 629 kan vi læse følgende:

"De kommer ligesaavel ud for Ulykker, Krig, Lemlæstelse, materiel og sjælelig Lidelse, som alle de Væsener, der ikke er „frelste" og ikke har faaet „Naaden" eller „Syndernes Forladelse". At dette efterhaanden maa skabe Mystik, Tvivl og Frafald fra Dogmerne og Troen og skabe Længsel og Søgen efter en ny Løsning paa Livets Gaade, skabe nye „Hvorfor", er naturligvis en Selvfølge. Allerede Jesus var udsat for saadanne ny Spørgsmaal og maatte love „de kommende Slægter" Svaret paa disse igennem „Talsmanden den hellige Aand". Vi ser da ogsaa, at Helligdomme, Kirker og Templer, hvor meget skønt og guddommeligt de saa end har kunnet yde Menneskene, saa vil de dog ikke kunne give deres Tilhængere den absolut varige Tilfredsstillelse med Hensyn til Livsmysteriets Løsning."

I teksten ovenfor ser vi igen, at Martinus påpeger, at Kristus har lovet sine tilhængere, at de kommende slægter vil få svar på spørgsmål som hans disciple ikke kunne forstå på daværende tidspunkt. De skulle få det gennem "den hellige ånd", som ville komme. Vi ser også her i teksten, at Martinus til slut påpeger:

"Vi ser da ogsaa, at Helligdomme, Kirker og Templer, hvor meget skønt og guddommeligt de saa end har kunnet yde Menneskene, saa vil de dog ikke kunne give deres Tilhængere den absolut varige Tilfredsstillelse med Hensyn til Livsmysteriets Løsning."

Vi ser her forskellen mellem kristendom og Martinus tekster. Kristendommen kan ikke give endegyldige svar. Derfor må religionen kristendom være baseret på tro, medens Martinus åndsvidenskab, repræsenterer viden, når mennesker bliver i stand til at forstå teksten. Disse, Martinus tekster kan ændre status fra tro til viden, når mennesker bliver udviklet til at forstå teksterne i dybden. Det er vi kun ganske få, der på nuværende tidspunkt evner.

Vi forstår nu, hvis vi har øjne at se med og ører at høre med og en intellektualitet til at vurdere teksten med, at når man, samfundsmæssigt, opfatter de store religioners basistekster, f.eks. bibelen, som hellige tekster, så ligger Martinus tekster, som repræsenterer, som er, den hellige viden som han har transformeret ned fra det åndelige niveau til det menneskelige niveau, i form af Livets Bog, langt over religionernes hellige tekster i hellighed.

Altså, hvis begrebet hellig kan bøjes, så repræsenterer Livets Bog en langt mere hellig tekst, på et langt højere niveau, end de traditionelle hellige tekster.

Da denne absolutte viden er formuleret i form af Martinus tekster, må der under ingen omstændigheder foretages ændringer af disse. Enhver ændring vil medføre ødelæggelse af den absolutte viden. Denne viden ligger i flere lag. Det siger Martinus selv i slutningen af LBI hvor han, efter at have forklaret en del fremmedord, skriver:

"Foranstaaende Fremmedordforklaring udgør den hovedsagelige materielle Fortolkning, saaledes som denne forefindes i Ordbøgerne; men man maa her erindre, at i Livets Bog er Ordene ofte anvendt symbolsk."

Jeg har omtalt disse afsnit i andre skrivelser. Der kunne godt fremføres andre steder i LB, der også dokumenterer det samme. Det vil være en god træning for læseren, selv at finde disse frem og læse disse til yderligere eftertanke.

Med det ovenfor fremførte, og når dette er forstået, er det derfor forfærdende, at mennesker, der sidder og skal forvalte disse hellige tekster, sidder og forfalsker dem ved at ændre på teksten, såvel i form af ord som i form af tegnsætning.

Vedrørende, om Martinus tekster er hellige tekster.

De der repræsenterer MI i retten, sagde under deres afhøring under retshandlingen følgende om Martinus hellige tekster. Citaterne er fra domsudskriften.

Per Jan Neergaard har forklaret bl.a.

"Martinus så ikke teksterne som hellige eller som religion, men som videnskab. Han (JPN) har ikke en personlig holdning til, om værkerne er hellige. Det er korrekt, at Martinus har sagt, at der var tale om en fortsættelse af Bibelen. De ord, som Martinus har nedfældet om den hellige Talsmand, mener han (JPN) ikke at være i stand til at udlægge. Han (JPN) ved ikke, hvor mange der læser Martinus' værker. Han (JPN) kender ikke til referatet på ekstraktens side 134, da det stammer fra før, han (JPN) blev medlem af rådet."

Willem Johannes Kuijper har forklaret bl.a.

"Martinus anså ikke sine tekster som hellige i almindelig forstand. Teksterne er ikke noget særligt, før folk generelt har anerkendt dem som sådan, men de har en særlig karakter. Martinus' tanker er ikke en religion. Martinus har en logisk tilgang i modsætning til tro. De (MI) er ikke et trossamfund."

"Han (WK) kan ikke vurdere, om det er en fortsættelse af Bibelen. Titlen er *Det Tredje Testamente*, fordi der var to forudgående, det gamle og det nye, men disse er ikke skrevet af Martinus. Han (WK) kan ikke forholde sig til Sørensen udsagn om, at teksten som sådan er hellig."

Henrik Hedegaard har forklaret blandt andet:

"Det er svært at tage stilling til, om værket er helligt. I så fald er det indholdet af det. **Form og indhold hænger selvfølgelig sammen**, men der er dokumentation for, at Martinus også selv rettede fejl. Der er tale om åndeligt indhold. Han (HH) er enig i, at der er tale om en fortsættelse til Bibelen."

Ole Therkelsen har forklaret bl.a.

"Det er ikke en religion. De (MI) er heller ikke registreret som trossamfund. I *Livets Bog*, bind I, skrev Martinus, at det ikke var en religion, og det har han gentaget flere gange. Der er tale om åndsvidenskab. Martinus ville videnskabeliggøre kristendommen, men det er ikke det primære i hans værk. Ifølge ordbogen danner et helligt skrift grundlag for en religion. Det, der normalt forbindes med en religion, er der ikke tale om her. Martinus' videnskab er ikke anerkendt i andre videnskabelige kredse. De fysiske naturlove gælder, men det er ikke accepteret, at der er åndelige naturlove. Førsteudgaven af *Livets Bog* har ingen særlig status."

Ole Therkelsen sammenligner førsteudgaverne, som at stå på linje med førsteudgaven af ANDERS AND. Dette er dog ikke medtaget i domsudskriften."

Trine Møller har forklaret bl.a.

Førsteudgaven af *Livets Bog* har set fra instituttet ikke nogen særlig status.

På basis af de ovenfor viste opfattelser af Martinus tekster, tilkendegav repræsentanterne for MI følgende indstilling til deres ændringer og moderniseringer af teksterne.

Vi ser først på MI's skriftligt sammenstillede begrundelser og forklaringer på de gennemførte ændringer, taget fra domsudskriften:

"3. Ny retskrivning og standardisering af specialudtryk

Ved genudgivelse af værket opdateres teksten til ny retskrivning i de bøger, Martinus ikke selv nåede at genudgive med ny retskrivning (*Livets Bog*, *Logik* og flere småbøger). Opdateringen sker i overensstemmelse med Retskrivningsordbogen fra Dansk Sprognævn. Bilag 1 viser en liste over forældede stave- og bøjningsformer, der er ændret til ny retskrivning. Værkerne indeholder en række specialudtryk, hvor den anvendte form har varieret. Disse udtryk standardiseres og skrives på ensartet måde (bilag 2).

4. Sættefejl mv.

For at udgive værket i bogform skulle Martinus' maskinskrivne manuskript omsættes til bogtryk og efterfølgende korrekturlæses. Ved denne proces opstod uundgåeligt sættefejl mv.

For at afdække disse fejl sammenlignes den trykte førsteudgave med originalmanuskriptet, og den

forkerte tekst rettes til ordlyden i manuskriptet.

Hvis der ikke findes et manuskript, kan bogens tekst kontrolleres med tidligere udgivelser i Kosmos og Kontaktbreve, og eventuelle fejl i bogen kan rettes i overensstemmelse hermed.

5. Åbenlyse småfejl og forglemmelser

Tryk- og stavfejl rettes. Desuden kan rettes andre åbenlyse småfejl og forglemmelser, der vedrører anførelstegn, apostrof, bindestreg, komma, mellemrum, kursiv, småord o.l.

6. Betydningsbærende fejl

Fejl, der ændrer tekstens betydning eller mening, forekommer i værket, men yderst sjældent. En sådan fejl rettes, og den rettede tekst ledsages af en note i bogen, så læseren klart kan se, hvad der er ændret. (...)

7. Dokumentation

Rettelser, der vedrører opdatering til ny retskrivning eller standardisering af specialudtryk (punkt 3), noteres på bilag 1-2.

Alle andre rettelser (punkt 4-6) registreres på en rettelsesliste for hver bog, og hvis der er tale om en rettelse, der kræver note, registreres den også på et noteblad i bogen.

(...)"

Herefter de enkelte personers forklaringer i retten.

Per Jan Neergaard har forklaret bl.a.

"Rådets opgave er at opfylde formålsparagraffen. **De (MI) arbejder for at udgive Martinus' værker uændret, dvs. de ændrer ikke i indholdet. Derimod opdateres retskrivningen.**

Martinus var kategorisk i forhold til indholdet, men havde et pragmatisk forhold til retskrivning. Der var i de tidlige udgaver også sket fejl i sættebøgerne. I den sidste genudgivelse har instituttet sammenlignet alle udgaver for at finde flest mulige af fejlene, herunder sættefejl. Den seneste er derfor den udgave, der er tættest på den oprindelige nogensinde. Ledetråden i forhold til genudgivelser er at være tro mod teksterne.

Originalmanuskripterne er autentiske. Martinus tillagde ikke førsteudgaven nogen særstatus. Martinus udgav i sin levetid en ny udgave, når der var udsolgt, og i den ny udgave var rettet de fejl, der måtte have været i den tidligere udgave.

Instituttet skal også gøre Martinus' værker tilgængelige for interesserede. Det omfatter offentlig publicering og indebærer, at værkerne udgives trykt og f.eks. som ebøger. Det skal ske i "betryggende form". De kan således ikke ændre indholdet. Efter instituttets opfattelse er det, ud fra hvad Martinus har sagt, klart, at der med sætningen om at bevare de samlede værker uændret sigtes til indholdet. Martinus begyndte også selv at ændre teksterne til ny retskrivning. I symbolbøgerne er navneordene f.eks. skrevet med småt.

I Livets Bog, bind 1, er der foretaget 114 rettelser. I alle syv bind er det ca. mellem 114 og 195 pr. bind. Rettelser på grund af retskrivning er der ingen tal på. Han (PJM) ved ikke, om over 200.000 rettelser er et realistisk antal, hvis retskrivning medregnes. Der er ganske få indholdsmæssige ændringer. I så fald er det dokumenteret ved en fodnote i bogen, så det er klart for læseren.

Arbejdet med værkerne foregår grundigt og i en nænsom og forsigtig proces. De (MI) har en konservativ tilgang, når de vurderer, om der er grundlag for at foretage en rettelse. Det er sproggruppen, der står for arbejdet. Rettelser godkendes herefter af rådet."

Willem Johannes Kuijper har forklaret bl.a.

"Instituttets fundats ser nogenlunde ud, som den gjorde i 1980erne. Bestyrelsen og Martinus havde mange møder om fundatsen. I den oprindelige stod også, at den var godkendt af Martinus. Det følger af § 3, stk. 2, at instituttet skal bevare Martinus' samlede værker uændret. I næste led står, at der skal ske publicering i betryggende form

I den gamle forklaring til fundatsen fra 1982 står, at det betyder, at der ikke må ændres i indholdet. Det var det, som den daværende bestyrelse og Martinus var kommet frem til. Martinus var tilbøjelig til at skrive lange sætninger, som var svære at oversætte. De (rådet) spurgte ham derfor, om det var et problem at dele en sætning i to eller tre dele. Det var det ikke, sagde Martinus, men de måtte ikke ændre indholdet. Det er dette, der præger instituttets holdning. **De (MI) kan ikke ændre indholdet, men godt formen.** Ellers kunne man heller ikke oversætte.

Værkerne kan udgives i ændret form, men ikke med ændringer i indholdet. Det er korrekt, at der ikke står noget om "indhold" i fundatsen, men det bygges på, at der står publicering i betryggende form. Det er aftalt med Martinus.

Ad rettelserne på ekstraktens side 549 om D-E-F-mennesker, der blev rettet til D-E-G-mennesker og senere rettet retur, kan han (WK) ikke huske det konkrete tilfælde, men der kan selvfølgelig være sket fejl. Det var ikke sket med deres gode vilje."

Henrik Hedegaard har forklaret blandt andet,

"Han (HH) har siddet i rådet fra 1999 til 2006 og sidder i dag i sproggruppen, der planlægger og forbereder genudgivelser.

Han (HH) har siddet i gruppen siden starten og har endnu længere arbejdet med retningslinjer for genudgivelser.

Sproggruppen sammenligner originalmanuskripterne med bøgerne og korrigerer sættefejl. Det er et centralt led i hans (HH) arbejde at kortlægge alle rettelser mellem alle udgaverne. De (sproggruppen) har fundet en del sættefejl. Nogle fejl blev rettet tidligt, andre blev dengang overset. Dengang var der ikke samme overblik, fordi man kun kunne gøre det manuelt og ikke havde en søgefunktion.

Ledetråden ved genudgivelserne er at bevare værkerne uændret og at rette uvedkommende småfejl, hvilket Martinus også selv var indstillet på. Allerede i *Livets Bog*-udgaven før den seneste blev der opdateret retskrivning, dvs. navneord skrevet med småt osv. De er meget forsigtige med rettelser og retter meget få ting, f.eks. trykfejl og oplagte fejl som "komisk bevidsthed".

Retningslinjerne på ekstraktens side 534 er fra 2013, men konceptet har været gældende i årevis. De skrev denne kortere udgave i 2011, da de syntes, det skulle være klarere i forbindelse med, at værket kom på nettet. Retningslinjerne kom på nettet i samme forbindelse. Det overordnede sigte har hele tiden været det samme. Siden først i 1990erne var det nedfældet som et internt arbejdsdokument. Bilagsdelen har bevaret sin form. **Historisk har der været rettet mere end efter disse retningslinjer. Særligt i 1980erne blev der rettet bl.a. kommafejl, herunder nogle, som de senere har rettet tilbage, fordi der ikke var grund til at rette. Det var ikke forkerte rettelser, men de var unødvendige.** Den seneste udgave er tættere på originalmanuskriptet end de tidligere udgaver. Der var eksempler på, at

hele linjer var faldet ud i satsen. Det blev først opdaget ved den systematiske sammenligning af manuskriptet og bogudgaverne. Hvis der er enighed i sproggruppen og i rådet, rettes teksten tilbage til manuskriptets ordlyd.

Rettelserne dokumenteres i udførlige rettelserlister som på ekstraktens side 305. I bind I var der 114 rettelser, heraf 86 sættefejl. For de andre bind er det i nogenlunde samme størrelsesorden. **Ny retskrivning tæller ikke som en rettelser.** Bilaget på side 536 viser generelle retskrivningsændringer. **Stavemåden "mineralier" er ændret til "mineraller". Han (HH) mener ikke, der er forskel på de to ord.**

Genudgivelse er fortløbende proces, der gentages alt efter, hvornår der er udsolgt. Så benytter man samtidig lejligheden til at rette de fejl, der måtte være. *Bisættelse* genudgives også. Den vil være en af de næste. Han (HH) er ikke selv ekspert i udgaverne af *Bisættelse*, men ved, at der er lavet rettelser i 1989-udgaven, som de ikke ville rette i dag. Det vil de (sproggruppen) nærstudere, når de kommer til det. Ved den seneste udgave af *Livets Bog* er der foretaget en endnu grundigere gennemgang end ellers. Det er også fremadrettet tanken at lave løbende genudgivelser. Denne gang har man dog gjort et ekstraordinært stort forarbejde.

Han (HH) mener, at sætningen i fundatsen om at bevare værkerne uændret indebærer, at **værkerne ikke må ændres indholdsmæssigt**. Det betyder ikke, at der ikke må ændres sættefejl eller kommaer. Martinus demonstrerede selv, at han ønskede at følge den nye retskrivning i værkerne. *Bisættelse* og *Det evige verdensbillede* udgav Martinus selv i ny retskrivning. I hovedværket *Livets Bog* var Martinus startet i gammel retskrivning og gjorde det derfor færdigt sådan. Han (HH) mener, det var konsekvent, at Martinus skrev i ny retskrivning, bortset fra at han fuldendte hovedværket i gammel retskrivning. **Der er forskel på form og indhold. De bevarer værkerne uændret derved, at de ikke ændrer indholdet.** Det bygger han (HH) på, at det står i bestyrelsesreferatet på ekstraktens side 106, at Martinus sagde, at fejl i bøgerne i forhold til originalmanuskripterne må rettes.

Det er sproggruppen og derefter rådet, der vurderer, om der er tale om fejl. De har ikke samme indsigt, som Martinus havde. De kan godt begå fejl, men i så fald korrigeres de, og alt dokumenteres i rettelserlisterne. Helt fra første færd, også på Martinus' tid, er der udgivet bøger med fejl.

Ole Therkelsen har forklaret bl.a.

Førsteudgaven af *Livets Bog* har ingen særlig status. Martinus har gjort det klart, at manuskripterne er det, der tæller. Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne. Martinus ønskede selv en række rettelser i løbet af sit liv. I dag kan man helt anderledes effektivt elektronisk kontrollere, at der er 80 afvigelser fra originalmanuskriptet i førsteudgaven. Han (OT) mener, at den seneste udgave er tættest på originalen. Førsteudgaven er den, der har flest fejl.

Trine Møller har forklaret bl.a.

Sproggruppens arbejde er at sammenligne alle udgaverne. Før de fik edb, var det svært, da der er mange tusind sider. Nu kan man sammenligne alle udgivelserne og se, om der er variationer. De diskuterer i gruppen, om der er en afvigelse, hvad den skyldes, og om der skal rettes.

På ekstraktens side 534 er vist de retningslinjer, de kører efter. Man kan se af rettelseslisten på side 305 (*Livets Bog*, bind I), at de fleste ændringer er i henhold til manuskriptet. Hvis der er tvivl, ser de på originalmanuskriptet.

Det ses af listen, at der i førsteudgaven er ganske mange fejl i forhold til manuskriptet. Det skyldes bl.a. den gammeldags trykkeproces. Bilaget på side 536 viser de mere generelle rettelser. Retningslinjerne er dateret 2013, men de har været der hele tiden. Hun (TM) startede i gruppen i 2010. Da var der interne retningslinjer. Da det viste sig, at andre var interesserede i dem, skrev de dokumentet, så det også kunne forstås af andre. Der står i realiteten det samme som før.

Førsteudgaven af *Livets Bog* har set fra instituttet ikke nogen særlig status. Martinus har rettet til, efterhånden som han selv udgav bøger. Derfor var der ingen grund til at lægge en bog ud, der var fyldt med fejl.

Hun (TM) mener, at værkerne udgives uændret, **da der ikke rettes i indholdet**. Det er helt naturligt for enhver forfatter at ønske, at stave- og sætfejl rettes.

Martinus har ikke ønsket at bevare disse fejl. Desuden gik Martinus også selv over til ny retskrivning, f.eks. i symbolbogen. Dog gjorde han hovedværket færdigt med gammel retskrivning, som han var begyndt på. Det er en helt naturlig fortolkning, at ”uændret” handler om indholdet.

Mine sammenfattende og afsluttende bemærkninger.

Når man analyserer det ovenfor viste, er det helt iøjnefaldende, hvad det er for en **type mennesker**, der danner ledelsen på forskellige niveauer på MI. Mennesker der er knyttet til instituttet og befinder sig på MI.

Gruppen er styret af nogle mennesker som sætter dagsordenen og dermed gruppens holdninger.

Måske er der også nogle svage mennesker imellem som ikke har noget at skulle have sagt, men kun må række fingeren op når de får besked på det. Jeg ved ikke om der også er sådanne mennesker på MI.

Det står helt klart, at det er mennesker, der ikke anser Martinus som værende en verdensgenløser, som han selv siger han er, og som alle de, der seriøst arbejder med hans tekster, anser ham for at være.

Når ovennævnte menneskegruppe ikke kan opfatte Martinus som en verdensgenløser, **kan de naturligvis heller ikke opfatte hans tekster for at være hellige**, det er ganske naturligt. Det kan ikke siges tydeligere, end når Ole Therkelsen udtaler i retten (dog ikke indføjnet i retsudskriften, men nedfældet af tilhørere), at de åndsvidenskabelige førsteudgaver, ikke er mere betydningsfulde end førsteudgaverne af Anders And. Hermed har Ole Therkelsen sagt, netop hvad der er kernen i MI's opfattelse af de tekster som de er ansvarlige for, og skal forvalte.

Det står således helt klart at disse mennesker ikke opfatter Martinus tekster for at være hellige. For MI repræsenterer Martinus tekster blot nogle synspunkter og fantasier, som en tilfældig mand har skrevet ned. Teksterne er således, for disse mennesker, helt på linje med en hvilken som helst forfatteres skønlitterære fantasier.

Det står også helt klart, at disse mennesker ikke opfatter Martinus tekster som repræsenterende den "hellige ånd", "den hellige viden", som Martinus har sagt de er.

Det indebærer naturligvis, at teksterne, efter disse menneskers opfattelse, ikke kan danne grundlag for den religion, som Martinus har kaldt „*Livets egen Religion*”.

Ud fra disse menneskers tilkendegivne opfattelser, står det også helt klart, og naturligt, at MI, rådet og de ledende personer der, anser det for tåbeligt, at nogen anfægter deres uprofessionelle og amatøragtige forsøg på at ændre på teksterne, så teksterne får en form som disse mennesker selv kan forstå.

Et klart eksempel er, at de har rettet, endda uden at angive det i en fodnote, ordet "mineralier" til "minerale". Det første ord tror de er en reminiscens af gammel dansk, medens det sidste, naturligvis forstås af mennesker på Anders And's niveau, som de sten vi går og sparker til.

Jeg har netop vist i et par artikler, hvad man skal forstå ved "mineralier" i forhold til "minerale" i de åndsvidenskabelige tekster. Det kan jeg kun gøre, fordi jeg har en meget dyb forståelse af de åndsvidenskabelige tekster. Min forklaring og bevisførelse, ligger imidlertid så langt uden for MI-gruppens intellektuelle rækkevidde, at mine forklaringer ikke har nogen betydning for dem.

De redegør endda i retten for, at de retter kommaer, og dermed tegnsætningen, frem og tilbage (Henrik Hedegård) efter for godt befindende. Et øjeblik mener de at det skal være anderledes på en måde, og derefter på en anden. Dette viser deres totale inkompetence til at beskæftige sig med tekster overhovedet, ikke engang Anders And's tekster. Alle ved, at flytning af et komma kan, og oftest fuldstændig, ændrer på tekstens betydning. De retter endda ufortrødent, selv om Martinus har sagt, at der ikke må rettes et eneste komma i hans tekster. Det gør de selv om de ved hvad Martinus har sagt. De tror imidlertid at de selv er meget klogere.

De påstår, at de kun retter på formen, men ikke på indholdet. Dette, på trods af at nogle (Willy) siger, at form og indhold hænger sammen. Dette siger han, selv om han er enig i, at de ikke retter på indholdet når de ændrer på teksten, og på kommaerne. Goddag mand økseskaft.

Søren Ingemann Larsen, som er universitetsuddannet sprogforsker, samt de øvrige i firkløveret, fastholder samstemmende, og i overensstemmelse med videnskaben, at man ikke kan rette på formen (det skrevne ord og tegnsætningen), uden at man samtidig retter på indholdet. Det er jo ubetinget det skrevne ord og tegnsætningen, der giver det immaterielle indhold.

Rådets opfattelse af dette forhold er så amatøragtigt, og så forkert, at det råber til himlen, samtidig med, at det beviser "rettegruppens" og rådets totale inkompetence i denne sag.

Til dette kan tilføjes, at jeg er sikker på, at kun ganske enkelte af de implicerede har læst den åndsvidenskabelige litteratur i sin helhed. Og at ingen overhovedet har forstået teksterne i dybden.

Indholdet kan de naturligvis ikke have forstået, når de opfatter dette som en tekst, svarende til almindelig skønlitteratur.

Jeg ser det som en forbrydelse imod menneskeheden, at sådanne personer tilraner sig retten til at ødelægge de åndsvidenskabelige tekster for eftertiden, ved at udgive deres forfalskninger under Martinus navn og under betegnelsen "Det tredje Testamente".

Som et klart bevis herfor kan jeg igen fremhæve problemet med "mineralier" og "mineraller".

Sproggruppen og rådet omskriver alt hvad de ikke kan forstå, til noget de forstår, samtidig med, at de finder det nødvendigt at omskrive teksterne til nudansk retskrivning. De har uden tvivl selv så svært ved at læse en gammel retskrivning, og påstår derfor, at andre heller ikke vil kunne forstå den gamle tekst, som ikke er så gammel endda.

Disse mennesker tror, at årsagen til, at de ikke forstår teksterne, er fordi den står med gammel retskrivning. Det har jeg også hørt andre sige.

De er ikke klar over, at de demonstrerer, for enhver der har en nogenlunde intellektuel udvikling, at de indtager et så iøjnefaldende umodent og uintellektuelt stude, at det nærmest råber til himlen.

Det er de dog ikke så betænkelige ved. De prøver jo at klare frisag ved at sige, at de er indsat af Gud som repræsentanter for ham (Gud) i MI og, at det de finder på at gøre her, er det som er Guds eget ønske, og hans vilje.

Min egen oplevelse af Gud er imidlertid på et noget højere intellektuelt niveau. Jeg taler nemlig også med ham og hans hjælpere hver dag. Der er dog den mulighed, at det er en anden "Gud" de taler med.

Ved deres påstand, der går ud på, at de ikke retter i indholdet, men kun i formen, demonstrerer de, at de er på et så infantilt niveau, at de i bedste fald kun har evne til at rette i en børnebog, og så kun på billederne, hvis de synes at hestens hale skal vende opad i stedet for nedad, hvis forfatteren da ellers tror på dem, og tillader det.

Det er min opfattelse, at forsynet lader denne retssag køre til den bitre ende i Strassburg, for dermed at etablere en øjenåbner for alle disse sovende mennesker der interesserer sig for åndsvidenskaben. En øjenåbner der, vredet i neon, beskriver hvor forkasteligt det er, at så inkompetente mennesker, tilsammen har dannet rådet ved MI, og nu, i Guds navn, sidder og ødelægger de tekster som forsynet, via Martinus, har fået transformeret ned på det menneskelige plan her på jorden.

Er der overhovedet nogen der er så enfoldige, at de tror, at forsynet lod disse tekster udformes via Martinus, for derefter at lade totalt inkompetente mennesker skrive dem om til noget som er på så lavt et niveau som rådet her er i stand til at konstruere?

Tror man ikke, at hvis der ikke blev stilet højere fra forsynets side, så kunne forsynet blot have givet nogle tilfældige religiøse nørder lov til selv at konstruere en tekst som de fandt relevant?

Hvis det var det niveau forsynet søgte, var der ingen grund til at lade Martinus inkarnere, med denne opgave som sit højeste mål for sin inkarnation på jorden.

Nej sådan er det heldigvis ikke. Martinus sagde, at det var den sidste bølge af information fra den åndelige side, der ville strømme hen over jorden. Herefter må menneskene selv læse den originale vejledning, i form af de åndsvidenskabelige tekster som Martinus har skrevet, med henblik på disse

menneskers vider færd imod det rigtige menneskerige.

Jeg ser det som værende så grelt, det der sker, og som firkløveret søger, med forsynets hjælp, at dæmme op imod, som hvis en gruppe af studedrivere fra hærvejen i Jylland, via et "broddent kar" i ledelsen af et atomkraftværk, fik sådanne studedrivere installeret som ledere af dette atomkraftværk. Tror I ikke, at et sådan atomkraftværk, med sådan en ledelse, ville blive jævnet med jorden i løbet af kort tid, på grund af fejlpositioner fra ledelsens side?

Hvis ikke dette vanvid, med ændringer og forfalskninger af de åndsvidenskabelige tekster stopper hurtigt, og teksterne bliver ført tilbage til de originale ord og sætninger, vil det "landkort" der skal vise menneskeheden vej frem imod det rigtige menneskerige, blive forfalsket således, at menneskeheden ikke kan bruge dette kort (de åndsvidenskabelige tekster) som en brugbar vejviser. Det er dette, som firkløveret arbejder på at forhindre, med forsynets hjælp.

For at stoppe dette, må personerne i rådet ved MI fjernes fra deres pladser og erstattes med højt kvalificerede mennesker, der har læst og forstået de åndsvidenskabelige tekster.

Det er imidlertid ikke sådan ligetil at fjerne disse rådsmedlemmer. Martinus har nemlig fået indført "den oplyste enevælde" ved, at rådet er selvsupplerende. Det vil sige, at når nogen i rådet går af, bestemmer rådet selv, hvem der skal erstatte den fratrædende. Det kan vi ikke udefra, administrativt, gøre noget ved.

Det, der er det skadelige her, er, at rådet altid vil vælge nye medlemmer, der enten matcher den nuværende sammensætning eller nogle, der er endnu mere intetsigende og ubetydelige, så de, der sidder i ledelsen, ikke vil få problemer med sådanne nye medlemmer. Medlemmer, der kun rækker fingeren op, når de får lov til det.

Det er imidlertid indlysende for mig, set ud fra det der er sagt i retten, at de ledende mennesker i rådet er mennesker, der sidder i dette, ikke for at beskytte og udbrede de åndsvidenskabelige tekster, som der står i MI's vedtægter, men for at få mulighed for at skaffe sig selv nogle penge ved såkaldte projektlønninger m.m. uden at gøre noget særligt arbejde. Penge, som er gaver fra godtroende mennesker, der giver og testamenterer penge til udbredelse af åndsvidenskaben.

Pengene bruger MI imidlertid til at udbetale projektlønninger til mere eller mindre fiktive arbejdsopgaver og til at føre retssag for. Retssag imod mennesker der evner at forstå åndsvidenskabens tekster, og ønsker at udbrede disse tekster i uforfalsket form. Det er min opfattelse, at MI allerede har brugt 1 million kr. på denne retssag, og nu er i gang med million nr. 2.

Så længe, at disse mennesker kan nyde økonomiske fordele, og selv kan få penge i lommen ved at sidde på MI, vil de naturligvis ikke forlade deres stole godvilligt, og man kan ikke udefra gøre noget administrativt herved.

Hvis gavestrømmen til MI stopper, vil det imidlertid ikke mere være attraktivt for disse mennesker at beskæftige sig med åndsvidenskaben. Det økonomiske incitament er uden tvivl den eneste årsag til, at de sidder her.

Når det ikke mere er attraktivt økonomisk for disse mennesker at sidde på MI, så vil disse mennesker, af sig selv, og uden yderligere tilskyndelser, forlade MI, hvorefter der så kan indsættes kvalificerede mennesker i stedet. Mennesker som føler, det er et kald og vil arbejde ulønnet.

Dette er den eneste måde at redde det åndsvidenskabelige center MI på. I modsat fald vil centeret minimeres, og andre centre vil vokse op og overtage ledelsen af, og udbredelsen af åndsvidenskaben. Copyrighten udløber jo om nogle år, hvorefter MI ikke mere får chancen for at kaste store summer af de indgåede gavebeløb i retssager.

Dette sidste har imidlertid ikke noget at gøre med retssagens forløb, men beskriver for mig, hvad der holder den slags mennesker på MI. De ændringer inden for MI, jeg ser der vil ske, når gavestrømmen stopper, er et syn længere ud i fremtiden, som jeg ser frem til, og som jeg ikke er i tvivl om vil blive til virkelighed. Jeg vil ikke tro, at der vil være ret mange, der efter denne retssag og en logisk analyse af den åndelige udvikling hos menneskene på MI, vil donere penge til dette foretagende, når der er andre, der er langt mere idealistiske og langt bedre forstår betydningen af at følge Martinus anvisninger for åndsvidenskabens udbredelse.

Nu er det imidlertid ikke sådan, at jeg ser disse ukvalificerede mennesker, som jeg har omtalt ovenfor, som onde eller dårlige mennesker. De har blot ikke nogen som helst adkomst, i form af åndelig udvikling, til at sidde i rådet eller tæt på ledelsen af MI.

De bør blot forlade de stole, hvor de ikke er kvalificerede til at sidde. Når de kommer bort fra MI, vil de sikkert ikke engang interessere sig for åndsvidenskaben før efter flere fremtidige inkarnationer, hvor deres intellektualitet er vokset, så de har en mulighed for at forstå og få åndelig gavn af de åndsvidenskabelige tekster. Det har de i hvert fald ikke i øjeblikket.

De hører ikke hjemme i centeret for Martinus åndsvidenskab. Her sidder de og gør ubodelig skade, hvis ikke det var sådan, at firkløveret havde taget sagen i egen hånd.

Det, som jeg her har sagt, vil ikke være sød musik i alles øre. Mange vil, som sædvanligt, være stærkt forargede, fordi de ikke fatter hvad sagen drejer sig om. Man skal imidlertid ikke opfatte mig som rådets dommer.

Jeg er blot en, som forsynet har brugt til at sige det der bør siges. En person som bruges af forsynet til at få åndsvidenskabeligt objektivt interesserede mennesker til at forstå vigtigheden af, at der skal ske noget på MI så snart som muligt. Jeg har jo for længe siden, i 2004, fået en klardrøm, der helt underbygger alt det, som jeg har sagt. Jeg sendte den dengang til MI, og den blev udbredt via mail. Rådet har således ikke været uvidende om forsynets indstilling til deres gøremål og intentioner. Min drøm og mine breve til MI kan læses på Søren Ingemanns hjemmeside.

Det er således ikke mig, der har gjort mig til jeres (rådet ved MI) dommer – det er kendsgerningerne. Jeg har kun været deres tolk.

Dette har jeg skrevet for at søge at få åndsvidenskabeligt interesserede mennesker til at overveje de faktiske forhold. Til at tænke sig grundigt om før de tager stilling til på hvilken måde de vil forstå rådets aktiviteter.

På facebook ser jeg dagligt hvordan Søren Hahn som repræsentant for MI, sammen med fanatiske

tilhængere af MI, løbe rundt og trække "røde sild" på tværs af de logiske tankerækker, som nogle af de debatterende på facebook gennemfører, og som naturligvis er ubehagelige for MI. De, med Søren Hahn i spidsen, der trækker røde sild, gør det for at afspore modpartens tankerække, selv om den både er logisk og rigtig. Det er en usympatisk og irriterende opførsel fra Søren Hahn og co. side.

Denne form for afsporing sker imidlertid ikke når det drejer sig om intelligente og vidende debattører, hvoraf der heldigvis er nogle stykker på facebook.

Hvis man ikke ved hvad "røde sild" er for noget, kan jeg oplyse, at det repræsenterer en strategi, hvor man søger at afspore en logisk tænkende persons tankerække, i hans forsøg på at nå et logisk mål med sine udsagn. Man prøver med "røde sild" at få vedkommende til at køre ud af en blind tangent, og derved køre i grøften. Dette sker hvis vedkommende ikke helt kan håndtere den igangværende tankerække. Det er et mere og mere benyttet værktøj i debatter, men meget usympatisk. Det lykkes dog kun, når det drejer sig om uerfarne personer, der ikke rigtigt har styr på deres tankerækker. Det lykkes ikke, når det er trænede, erfarne personer der udsættes for dette fænomen.

Jeg blev selv udsat for denne teknik i ekstrem grad af Svend-Erik Rævdal fra MI, for nogle år siden. Det var i en times telefonsamtale, jeg kan ikke mere huske om hvad, hvor han troede, han kunne forvirre mig. Det lykkedes naturligvis ikke. Dertil er jeg alt for skarp. Jeg måtte efter at have talt med ham en time meddele ham, at nu ønskede jeg ikke længere at høre på hans manipulationsforsøg. Måske var det første gang at hans teknik ikke virkede. Han har aldrig nogensinde henvendt sig til mig efterfølgende.

Hermed er det sagt, at den teknik, som Søren Hahn og flere af MI's talerør nu benytter, og har benyttet hele tiden, ikke er noget MI lige for nyligt har taget i brug. De har nok haft gavn af den teknik tidligere, da de fleste er ganske uerfarne og utrænede i sådanne debatter.

Historisk er begrebet udrundet fra træning af sporhunde, hvor man trak røgede sild på tværs af sporet, hvorved det gik galt for de utrænede hunde, de løb vild, medens de trænede ikke blev påvirket af denne teknik. På den måde kunne man aflæse hvornår en hund var tilstrækkeligt trænet. Dette var et sidespring.

Jeg vil slutte med at ønske alle et rigtig godt nytår. Firkløveret kører ufortrødent, og upåvirket, videre i den retssag som MI har anlagt imod os.

Til MI vil jeg sige, vi ses i landsretten næste år. Landsretten er næste, og næstsidste skridt, på vejen imod menneskeretsdomstolen i Strassburg.

Limfjordsvej, Vanløse den 26/12 2014

Kurt Christiansen